

Nicolae VASILE

Ingenuu și diafană¹

**El, ingenuu, ea, diafană,
se plimbau printr-o poiană,
sugerau că-s împreună,
mergând ținându-se de mână.
El vedea structurile,
ei îi plăceau culorile,
el avea-n minte calcule,
ei îi zburau gândurile,
el, natural, ea, nenaturală,
el, rațional, ea, irațională,
el, euclidian, ea, neeuclidiană,
s-au adunat din nimereală?...**

**Totul părea în a-i desparte,
fiecare cu mintea-n altă parte,
dar țintind tot mai departe.
După o vreme, ce-a trecut,
întâlnirile au re-nceput,
ceva din suflet îi spunea,
că-i destinată să fie a sa,
și pentru a-i avea acceptul,
ar cuceri chiar Everestul.**

**Drumul către tine
fost-a cel mai greu din lume,
îi spunea el, la un moment anume.
Ceva, parcă, s-a rupt în mine,
pe cărări grele, lungi, șerpuitoare,
uscăciune și nisipuri mișcătoare,
urcușuri abrupte, pante amețitoare,
prăpăstii adânci, rare raze de soare,
cătând speranța reînvietoare.**

¹ Varianta poetică a scenetei "Scara", pusă în scenă de Teatrul Nostrum.

**Și totuși,... ajuns-am colo sus,
chiar foarte sus, poate fi spus,
căutând, mult, a ta privire,
cea blândă, venită din iubire.
Găsit-am, în schimb, altă lumină,
blândă, de esență divină,
L-am simțit, acolo, pe Dumnezeu,
prin porii ființei mele, în sufletul meu,
L-am rugat să mă oprească la El,
pe acel tărâm unic, curat și sfânt,
mi-a răspuns că mai am destule,
încă, de făcut pe Pământ.**

**Te căutam și nicăieri nu te zăreai,
călăuza mea nu mai erai,
cum Domnul, atunci, nu m-a vrut,
ce mai aveam altceva de făcut,
decât să mă întorc pe Pământ?...
Parașută de timp n-am găsit,
m-am aruncat de unde am venit,
în locul ce-l crezusem pe veci părăsit.
Codrul, cel mai bun prieten mi-a devenit,
animalele, toate, atent, m-au ocrotit,
iar ele, niciodată, nu te judecă,
nu te întreabă, cum și ce ai greșit.**

**Pe oameni i-am simțit agitați, mici și răi,
puși pe ceartă, mereu pregătiți de război,
nimic din ce spuneam, nu credeau,
preocupați doar de ce mâncau și ce beau.
Pentru ei, nimic deosebit nu s-a-ntâmplat,
nu fusesem, niciodată, niciunde, plecat,
viața lor își urmase normalul parcurs,
doar timpul meu a curs și a tot curs,
mare a fost, însă, a mea uimire,
când, în sfârșit, am dat acolo și de tine.**

**Erai cu toți la un loc, când te-am zărit,
încecai să-mi spui ceva, abia șoptit,
ziceai că nimic nu mi s-a întâmplat,
atunci când spuneam că fusesem plecat,
să nu mă mai țin atâta de snoave,
rodul imaginației mele bolnave.
Totuși,... tu ai rămas în inima mea,
încearca el să se reapropie de ea,
căutându-te, pentru sufletul meu,
nu te-am găsit, atunci,
dar L-am descoperit pe Dumnezeu.**

**Știi, cele două drepte paralele,
care nu se întâlnesc niciodată,
axa vieții și cea a divinității,
eu le-am imaginat o altă soartă,
le-am apropiat, împotriva sorții,
iar pentru a ta prețuire și cinstire,
am făcut aceasta prin iubire,
luptând, zi de zi, pe cărările vieții,
să rămână totul, pe veci, eternității.**

**Dar ce te-au năpădit, omule,
toate amintirile acestea, acum,
tu ai câștigat, până la urmă, oricum,
concurența, așa este, a fost dură,
dar, mereu, ți-ai depășit a ta măsură
și am apreciat, atunci, toate acestea,
nu mai tot relua, întruna, povestea!...**

**Da, însă, în timp, toate s-au adunat
și când ajungem la apusul vieții,
încercăm să-i mulțumim divinității.
Nu mai pot păstra un mister,
am pierdut acea voință de fier,
de data asta, știu că mă vrea,
voi pleca iar, mă voi duce la El,
mă cheamă, acum, sus, în cer,**

**de data asta, mi-a dat și-un motiv,
pentru voi, pe Pământ, sugestiv,
un nume de boală, în limbaj medical,
mi l-a trimis într-un mod cordial,
d-asta te-am căutat, voiam să știi,
schimb grădina ta cu cea a Domnului.**